

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/179/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418200158
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1418200158.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Romana Huszára v právnej veci žalobcu: A.. O. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XX, Bratislava, zastúpený: RASLEGAL, s.r.o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO : 36 855 561, proti žalovaným: 1./ Bratislava - In, a.s., so sídlom Seberíniho 9, Bratislava, IČO: 35 772 654, zastúpený: JUDr. Jana Košová, advokátka, J. Milca 11, Žilina, 2. / IMMOFIN Záhorská Bystrica a.s., so sídlom Trenčianska 56/A, Bratislava, IČO: 35 961 929, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 22C/1/2018-363 zo dňa 20. mája 2019, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV č.k. 22C/1/2018-376 zo dňa 23. mája 2019 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch vo veci samej a náhrade trov konania potvrdzuje.

Odvolanie žalobcu proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odmieta.

Odvolanie žalobcu proti uzneseniu č.k. 22 C 1/2018- 376 zo dňa 23.mája 2019 odmieta.

Žalovaní 1./2./ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania do skončenia trestného stíhania obv. L.. M. A. vedeného pod číslom A.-XXX/NKA-T.-N. a na Úrade špeciálnej prokuratúry GP SR pod č. S. B. XX/XX/XXXX-XX; žalobu v celom rozsahu zamietol; žalovaným 1./ a 2./ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%; o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. Rozhodnutie o prerušení konania do skončenia trestného stíhania obv. Ing. Júliusa Petrenka s poukazom na ust. § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164 C.s.p. zamietol s odôvodnením, že nejde o situáciu, kedy by sa v inom konaní riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu, resp. by rozhodnutie v danej veci záviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní súd oprávnený riešiť. Predmetom konania je určenie vlastníckeho práva k v žalobe špecifikovaným nehnuteľnostiam v prospech žalovaného 2./ pričom tvrdenie žalobcu o tom, že v prípade uznania viny voči L.. A. toto bude automaticky znamenať absolútnu neplatnosť právnych úkonov považoval súd prinajmenšom za odvážne. Súd v tomto smere poukázal na ustanovenie § 193 C.s.p. tretia veta. V súčasnom štádiu konania je obvinený L.. M. A. stíhaný pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, pričom v prípade uznania jeho viny bude súd viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o tom, že tento trestný čin bol spáchaný a kto ho spáchal. Uvedená skutočnosť automaticky neznamená, že úkony, ktorého L.. A. vykonával v mene žalovaného 2./ budú absolútne neplatné. Navyše aj v prípade, ak by bol L.. A. uznaný za vinného z vyššie uvedeného trestného činu, táto skutočnosť by nemala vplyv na predmetné konanie, keďže žalobca nie je v žiadnom právnom vzťahu so žalovaným 1./, vo vzťahu ku ktorým namieta neplatnosť právnych úkonov, ktorá skutočnosť je podľa

jeho názoru dôvodom pre určenie vlastníckeho práva žalovaného 2./ k nehnuteľnostiam špecifikovaným v žalobe.

1.2. V zdôvodnení rozhodnutia o žalobe vo veci samej - určenia vlastníckeho práva v prospech žalovaného 2./ s poukazom na ust. § 137 písm. c/ C.s.p. uviedol, že právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle citovaného ustanovenia § 137 písm. c) C.s.p., musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu súd posudzoval, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu (ktorý nie je účastníkom zmlúv o prevode vlastníckeho práva), či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (viď R 17/1972). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah strán sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) i iná žaloba. Žalobca však naliehavý právny záujem na požadovanom určení nepreukázal (nevysvetlil, neosvedčil, že by po predbežnom určení absolútnej neplatnosti kúpnych zmlúv sa práve on stal vlastníkom sporných nehnuteľností), čo v tomto prípade predstavuje nedostatok naliehavého právneho záujmu, čo je samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý žalobcom podaná predmetná určovacia žaloba nemohla obstať a ktorý sám osebe a bez ďalšieho viedol k jej zamietnutiu.

1.3. V danom prípade na uvedenej situácii, t.j. neexistencii naliehavého právneho záujmu žalobcu na podanej žalobe nič nezmenil ani návrh žalobcu na vstup spoločnosti IMMOFIN Záhorská Bystrica, a.s. do konania na strane žalovaného 2./ Žalobca v konaní nevysvetlil, v čom spočíva naliehavý právny záujem na požadovanom určení, resp. v čom by bola situácia pre neho priaznivejšia v porovnaní so súčasnou situáciou, nakoľko je nesporné, že jeho právne postavenie by sa žiadnym spôsobom nezmenilo. Žalobca nie je v žiadnom vzťahu so žalovaným 1./ a dokonca žalobca sa v žalobe ani nedomáha určenia akéhokoľvek vzťahu medzi ním a žalovaným 1./ Žalobca teda neosvedčil, že by medzi ním a žalovanými 1./ a 2./ rade existoval stav objektívnej právnej neistoty, ktorý predstavuje ohrozenie jeho postavenia, a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť. Žalobca nikdy nebol účastníkom právnych vzťahov, na základe ktorých došlo k prevodu vlastníckeho práva k pozemkom zo spoločnosti IMMOFIN Záhorská Bystrica, a.s. na žalovaného 1./, a preto ani v prípade určenia vlastníckeho práva v prospech žalovaného 2./ by nedošlo k zmene právneho postavenia žalobcu, nakoľko príslušný Okresný úrad, odbor katastrálny, by na podklade výroku rozsudku určujúceho vlastníckeho právo v prospech žalovaného 2./, ktorého sa žalobca domáhal, nezapísal jeho vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam. Samotné požadované určenie by teda právne postavenie žalobcu nijako nezlepšilo a nevytvoril by sa pevný základ úpravy jeho vzťahov k žalovaným 1./ a 2./ do budúcnosti.

1.4. Žalovaný 2./ platnosť zmlúv o prevode vlastníckeho práva žiadnym spôsobom nenamieta, na požadovanom určení netrvá a len tvrdenia žalobcu o zlých vnútorných vzťahoch v spoločnosti IMMOFIN Záhorská Bystrica, a.s., ktoré viedli k jeho odvolaniu z funkcie štatutára, ako aj údajné tunelovanie spoločnosti žalovaného 2./ ostatnými štatutármi nepreukazuje naliehavý právny záujem žalobcu na určení vlastníckeho práva v prospech žalovaného 2./ Rovnako poukazovanie na to, že žalobca bol v rámci trestného konania ustanovený uznesením Špecializovaného trestného súdu za opatrovníka spoločnosti IMMOFIN Záhorská Bystrica, a.s., a teda ako jediný sa snaží chrániť záujmy tejto spoločnosti, nepreukazuje naliehavý právny záujem žalobcu na podanej žalobe. Ako už súd opakovane v odôvodnení tohto rozhodnutia uvádza, právne postavenie žalobcu, ktorý sa ako akcionár spoločnosti IMMOFIN Záhorská Bystrica, a.s. domáha určenia vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam v prospech žalovaného 2./ by sa ani v prípade úspechu v konaní žiadnym spôsobom nezmenilo. Vzhľadom na záver súdu, že žalobca v konaní nemá naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva v prospech žalovaného 2./, súd žalobu v celom rozsahu zamietol bez toho, aby sa vecne zaoberal prípadnou platnosťou či neplatnosťou zmlúv o prevode vlastníckeho práva ako aj ostatnými skutkovými tvrdeniami žalobcu.

1.5. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu. Vzhľadom k tomu, že žalovaní 1/ a 2/ boli v konaní úspešní, súd im priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Napadnutým uznesením č.k. 22 C 1/2018- 376 zo dňa 23.mája 2019 súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II o určenie neplatnosti uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného 2./, ktorým bol žalobca

odvolaný z funkcie predsedu predstavenstva spoločnosti dôvodiť, že nejde o situáciu, kedy by sa v inom konaní riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu v zmysle § 164 C.s.p., resp. by rozhodnutie v danej veci záviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní súd oprávnený riešiť. Predmetom toho konania je určenie vlastníckeho práva k v žalobe špecifikovaným nehnuteľnostiam v prospech žalovaného 2/, pričom aj v prípade určenia neplatnosti valného zhromaždenia by toto konanie nemalo vplyv na konanie v danej veci, kedy žalobca sa ako fyzická osoba - akcionár domáha určenia vlastníckeho práva v prospech spoločnosti IMMOFIN Záhorská Bystrica, a.s. vystupujúceho na strane žalovaného 2./.

3. Rozsudok ako aj uznesenie, ktorým súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania zamietol odvolaním napadol žalobca dôvodiť, že súd prvej inštancie zjavne pochybil pri úvahe o absencii naliehavého právneho záujmu, keď úplne odignoroval, že záujmy žalobcu reprezentujú aj iné aktíva a investície do tejto spoločnosti ako akcionára, čiže záujmy dotknuté namietaným konaním môžu spočívať aj v úžitku, ktorý dané nehnuteľnosti prinášajú, alebo môžu prinášať, ak je ich vlastníkom práve žalovaný 2./ Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob 29/2015 v ktorom bol vyslovený právny názor, že spoločníkovi- akcionárovi spoločnosti nemožno bez ďalšieho uprieť naliehavý právny záujem na určenie vlastníckeho práva k majetku, ktorý bol neplatne prevedený, čo konštantne judikuje aj rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/191/2008 ako aj rozsudku sp.zn. 2Odo 222/2001. Súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s § 220 odsek 3 C.s.p. podľa ktorého ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe v odôvodnení rozsudku je povinný uviesť aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. V napadnutom rozsudku absentuje akýkoľvek odkaz na to, že by sa súd s touto rozhodovacou praxou vôbec oboznámil. Postupom súdu prvej inštancie došlo aj k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže ide o rozhodnutie prekvapivé práve s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít, hoci na predmetné rozhodnutie počas konania pred súdom prvej inštancie neodkazoval. Súd sa dopustil aj vady tým, že zamietol návrhy na dokazovanie výsluchmi dotknutých osôb a nezrozumiteľnosti a nejasnosti v podobe vykonaného dokazovania listinami, keď najskôr na pojednávaní uviedol, že vykoná dokazovanie oboznámením listinných dôkazov založených v spise, no následne oboznamoval iba strany listín. Meritom veci sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Súd musí skúmať absolútnu neplatnosť právnych úkonov ex off. Nemôže je prehliadnúť s tým, že účelovo ignoruje naliehavý právny záujem na veci neopodstatneným spájaním s aktívnou vecnou legitímáciou. Formalistickým uchopením naliehavého právneho záujmu, ktorý stotožnil s aktívnou vecnou legitímáciou sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keďže ide o jediný dôvod zamietnutia žaloby.

3.1. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil aj prerušenie konania, ktoré žalobca navrhol z dvoch dôvodoch. Súd však rozhodol len o jednom a o druhom rozhodoval až dodatočne uznesením, niekoľko dní po vyhlásení rozsudku. Dôvod zamietnutia návrhu na prerušenie konania do skončenia trestného stíhania L.. M. A. považuje za zarážajúci a súd prvej inštancie zľahčuje dôsledky trestnej činnosti. Ak by sa právoplatne preukázala vina L.. A. automaticky by boli zmluvy ktorými žalovaný 2./ previedol predmetné nehnuteľnosti, ako aj všetky ďalšie nadväzujúce zmluvy absolútne neplatné. Týmto rozhodnutím by boli všeobecné súdy viazané v zmysle § 193 C.s.p. a museli by osvedčiť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam žalovanému 2./ Otázka viny L.. A. je pre toto konanie kľúčová, rovnako tak kľúčová je aj otázka riešená trestným súdom o určenie neplatnosti uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného 2./, ktorým bol žalobca nezákonne odvolaný z funkcie predsedu predstavenstva. Ak by prvoinštančný súd dospel k záveru, že bol žalobca z funkcie odvolaný neplatne, právne úkony, ktorými žalovaný previedol predmetné pozemky by boli opäť neplatné z dôvodu absencie formy týchto prevodov vyžadovanej stanovami žalovaného 2/. Tým, že zabudol súd prvej inštancie rozhodnúť o návrhu na prerušenie konania do skončenia o určení neplatnosti uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného 2./ v rámci rozsudku vo veci samej došlo k zásahu práva na spravodlivé súdne konanie čo vyplýva z ustanovenia § 162 ods. 3 C.s.p..

3.2. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil existenciu naliehavého právneho záujmu keď nevzal v úvahu zásah do majetkovej sféry znehodnotením akcií ku ktorým došlo v dôsledku nezákonného prevodu sporných nehnuteľností. Nepostupoval v súlade s ustanovením § 220 odsek 3 C.s.p., neodôvodnil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, nevykonal navrhnuté dôkazy a tie ktoré vykonal, urobil tak zmätočne v rozpore s právnou teóriou. Nesprávne právne posúdil význam prebiehajúceho trestného konania L.. M. A., ako aj význam konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II o zrušenie rozhodnutia mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného 2./, ktorým bol žalobca nezákonne odvolaný z funkcie predsedu predstavenstva spoločnosti. Nesprávne vyhodnotil dôvody prerušenia konania až do skončenia konania vedeného o zrušenie rozhodnutie mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného 2./ Súd prvej inštancie nerozhodol o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania v rozsudku vo veci samej, ale samostatným uznesením z dôvodu ktorého navrhuje aby odvolací súd rozsudok súdu

prvej inštancie zmenil, žalobe v celom rozsahu vyhovel, alternatívne zrušil rozsudok a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konania; výrok rozsudku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania do skončenia trestného stíhania L.. M. A. zmenil, alternatívne zrušil a prikázal súdu prvej inštancie aby vo veci ďalej konal.

4. Žalovaný 1./ vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie ktorý vec správne právne posúdil tak v otázke naliehavého právneho záujmu, ako aj k otázke aktívnej legitímácie. Rovnako tak súd prvej inštancie správne posúdil návrh žalobcu na prerušenie konania do skončenia trestného stíhania L.. M. A., keďže toto trestné stíhanie nie je konaním v ktorom by sa riešila otázka významná pre konanie o určenie vlastníckeho práva. Navrhuje aby odvolací súd odvolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol.

5. Žalovaný 2./ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca nedisponuje naliehavým právnym záujmom. V ostatnej časti vyjadrenia sa zaoberá negatívnym pôsobením žalobcu v spoločnosti, trhovou cenou predmetných nehnuteľností a jej vplyvom na hodnotu akcií, ekonomickou situáciou spoločnosti v čase prevodu nehnuteľností. Navrhuje aby odvolací súd odvolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

6. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného 1./ a žalovaného 2./ v ktorej reagoval na tvrdenie nepreukázania poklesu hodnoty majetku v spoločnosti sa vyjadril k hodnote prevedených nehnuteľností. Namietal zákonnú koncentráciu konania v zmysle, ktorej prostriedky procesného útoku a procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia ktorým sa dokazovanie končí. Osobitne zdôrazňuje a odvoláva sa na rozhodnutie tak Krajského súdu v Bratislave ako aj Najvyššieho súdu v Bratislave, ktoré špecifikoval v odvolaní. Zastáva názor, že v praxi súdov je nastolená otázka posudzovaná konštantne a preto bolo potrebné odklon presvedčivo zdôvodniť, k čomu v danej veci nedošlo.

7. Žalovaný 1./ v duplike zotrval na svojom právnom názore, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a to tak v otázke neexistencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ako aj neexistencií dôvodov na prerušenie konania. Žalovaný 1./ je zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti a to titulom kúpy od subjektu, ktorý nie je stranou v tomto konaní. Právny záujem žalobcu má vychádzať iba zo skutočnosti, že je akcionárom žalovaného 2./, ktorý prišiel uzavretím kúpnej zmluvy o majetok a tým ho poškodil. Žalobca ako akcionár nie je vlastníkom majetku spoločnosti ale vlastní akcie, ktoré podľa ustanovenie § 155 ods. 1 Obchodného zákonníka predstavuje právo akcionára ako spoločníka podieľať sa podľa zákona a stanov spoločnosti na jej riadení a zisku. Jediným majetkovým nárokom akcionára je podiel na zisku o čom musí rozhodnúť valné zhromaždenie žalovaného 2./ a nie súd. Naliehavý právny záujem je nosnou podmienkou každej určovacej žaloby podľa §137 písm. c) C.s.p. s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.2.2009 sp. zn. 4Cdo 130/2007. V prípadoch žalôb o určenie vlastníckeho práva sa naliehavý právny záujem spravidla odôvodňuje potrebou získať rozhodnutie súdu ako podklad pre zápis vlastníctva do katastra nehnuteľností. Nemožno bez ďalšieho, len z tohto faktu vyvodzovať naliehavý právny záujem. Určením vlastníckeho práva v prospech žalovaného 2./ dôjde k mnohonásobne rozsiahlejšiemu stavu právnej neistoty vo vzťahu medzi sporovými stranami. Námetka žalobcu o porušení práva na spravodlivý proces je účelová. Predložené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave nie je relevantné pre toto konanie, keďže v uvedenom prípade išlo o situáciu kedy došlo k prevodu nehnuteľnosti na blízku osobu a za neprímerane nízku kúpnu cenu, čo sa v tomto prípade nestalo. Čo sa týka uznesenia o prerušení konania proti tomuto uznesenie odvolanie nie je prípustné v dôsledku čoho je nutné odvolanie v zmysle § 386 písm. c) C.s.p. odmietnuť.

8. Žalovaný 2./ v duplike zotrval na svojich predchádzajúcich argumentoch prezentovaných vo vyjadrení k odvolaniu, v negatívnom pôsobení žalobcu v spoločnosti; a to že L.. A. predajom nehnuteľnosti dosiahol zníženie celkového dlhu a odvrátil tak bezprostredne hroziacu škodu ktorá spoločnosti hrozila. Opätovne sa vyjadril k trhovej cene prevodu predmetných pozemkov a jej vplyvu na hodnotu akcií a k ekonomickej situácii čase prevodu nehnuteľnosti. Žalovaný 2./ v písomnom podaní zo dňa 5.9.2019 opätovne namietal nepreukázanie poklesu hodnoty majetku, ani iný pokles hodnoty majetku spôsobený prevodmi nehnuteľnosti zotrváva na názore, že žalobca nedisponuje naliehavým právnym záujmom na určení vlastníckeho práva.

9. Žalobca k vyjadreniu žalovaného 1./ žalovaného 2./ zaslal písomné podania zo dňa 9.10.2019 v ktorom uviedol, že naliehavý právny záujem mu nemožno uprieť len z dôvodu, že nie je účastníkom predmetného právneho vzťahu. Právo na podiel na zisku spoločnosti mu zostal aj po tom, ako sa spoločnosť žalovaného 2./ zbavila majetku. Rozdiel je v tom, že hodnota čistého majetku spoločnosti sa zmenila, znížila čo sa odrazí na majetkových právach a akékoľvek negatívne rozhodnutie spoločnosti ho priamo ovplyvní. Súd rozhoduje o zamietnutí návrhu na prerušenie konania až spolu s rozhodnutím

vo veci samej, o ktorej rozhoduje rozsudkom a v takom prípade odpadajú akékoľvek akademické úvahy o neprípustnosti odvolania. Žalobca nemôže byť sankciovaný neprípustnosťou odvolania z dôvodu pochybenia súdu prvej inštancie.

10. V ďalšom písomnom podaní zo dňa 16.10.2019 žalobca prostredníctvom právneho zástupu uviedol, že vyjadrenie žalovaného 2./ k vyjadreniu žalobcu obsahuje v skutočnosti argumentáciu ku ktorej sa už v minulosti opätovne vyjadril; s poukazom na hospodárnosť konania preto nepovažuje za účelné spracovať k zaslanému podaniu aj ďalšie stanovisko.

11. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, keďže právny záver súdu prvej inštancie o absencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vykazuje známky vecnej správnosti, nakoľko právne postavenie žalobcu, ktorý sa ako akcionár spoločnosti IMMOFIN Záhorská Bystrica, a.s. domáha určenia vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam v prospech žalovaného 2./, by sa ani v prípade úspechu v konaní žiadnym spôsobom nezmenilo, rovnako tak žalobcom pertraktovaná spornosť veci by sa neodstránila.

12. Podľa § 137 C.s.p. žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

a) splnení povinnosti,

b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,

c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo

d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

13. Všeobecným predpokladom, aby súd žalobe, a to akéhokoľvek druhu vyhovel, či už žalobe na plnenie, alebo určovacej žalobe, je právny záujem, teda aby bol vyhovujúci rozsudok po právnej stránke významný, čiže užitočný, aby mal zmysel. Žalobca musí naliehavý právny záujem preukazovať pri určení či tu právo je alebo nie je, okrem prípadov, ak právny záujem vyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. c) C.s.p.). Existencia právneho záujmu na požadovanom určení je teda podmienkou prípustnosti žaloby a v prípade, že sa žalobca domáha určenia právnej skutočnosti, musí vyplývať z osobitného predpisu (§ 137 písm. d) C.s.p.). Z tejto zákonnej konštrukcie nie je žalobca vyňatý. Napriek tejto povinnosti je nutné súhlasiť so žalovaným 1./, že žalobca už v samotnom obsahu žaloby sa k naliehavému právnomu záujmu vyjadruje abstraktne, bez špecifikácie ohrozenia práva či hroziacej objektívnej právnej neistoty, abstraktnosť ktorá zotrvala aj počas celého konania pred súdom prvej inštancie.

13.1. Ak žalobca zvolil určovaciu žalobu a neprichádza do úvahy určenie v zmysle § 137 písm. d) C.s.p., potom bolo povinnosťou žalobcu naliehavý právny záujem preukázať v zmysle § 137 písm. c) C.s.p. (rozhodnutie publikované v Z IV, s.176). Žalobca zdôvodňoval existenciu naliehavého právneho záujmu na určení (..... že žalovaný 2. / je vlastníkom nehnuteľnosti.....) tým, že v dôsledku nezákonného prevodu sporných nehnuteľností došlo k zásahu do jeho majetkovej sféry znehodnotením akcií. Pri posudzovaní danosti naliehavého právneho záujmu je významné, či výrok rozhodnutia bude mať za následok zmenu práv a povinností, alebo postavenie žalobcu v hmotnoprávných vzťahov. Pokiaľ tento výrok priamo, či nepriamo neovplyvní postavenie žalobcu (právne) nemôže byť naliehavý právny záujem daný. O tom, či hodnota čistého majetku spoločnosti sa zmenila, znížila sa odrazí na majetkových právach, možno uvažovať v akademickej rovine, avšak právne postavenie žalobcu vo vzťahu k žalovanému 2./ a následne k ostatným žalovaným by sa vyhovením žaloby žiadnym spôsobom nezmenilo. Žalobca zostáva vlastníkom stále rovnakého počtu akcií prostredníctvom ktorých vykonáva svoje práva a jeho status akcionára v spoločnosti žalovaného 2./ sa nemení, teda prípadný vyhovujúci rozsudok nie je pre žalobcu po právnej stránke významným a užitočným. Predmetná žaloba nie je nástrojom prevencie a nemieri k nastoleniu právnej istoty na strane žalobcu, ale k narušeniu právnej istoty na strane terajšieho vlastníka veci a prípadné určenie vlastníckeho práva v prospech žalovaného 2./ nastolí značnú právnu neistotu otvorí, a vyvolá ďalšie spory sporových strán a to bez zmeny právneho postavenia žalobcu. O nedostatku naliehavého právneho záujmu svedčí aj právna veta rozhodnutia NS SR publ. v ZSP č. 78/2006, že.... „určovacia žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu len predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo. V prípade, ak možno žalovať priamo na splnenie povinnosti, treba považovať určovaciu žalobu za neprípustnú, ktorá neslúži potrebám praktického života a nerieši spornosť, ale vedie k nárastu počtu súdnych sporov“.

13.2. Zhrnutím vyššie uvedeného možno uzavrieť, že ak súd prvej inštancie v preskúmvanej veci dospel z hľadiska skúmania naliehavého právneho záujmu k právnemu záveru o jeho absencii, je jeho právne posúdenie vecne správne.

14. Žalobca v odvolaní vytyka súdu prvej inštancie nevykonanie navrhnutých dôkazov. Súd rozhoduje na základe skutkového stavu veci zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Predovšetkým nevykoná dôkazy, ktoré sú pre vec nerozhodujúce a nemôžu smerovať k zisteniu skutkového stavu veci. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevykonanie navrhnutých dôkazov v bode 15. riadne odôvodnil, so záverom ktorým sa stotožňuje aj odvolací súd a preto nevykonanie navrhovaného dôkazu nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Navyiac, z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012), v dôsledku čoho odvolacia námietka by nebola spôsobilá zhojiť nedostatok preukázania naliehavého právneho záujmu a tak privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

15. Bez možnosti privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci je aj tvrdenie žalobcu o zmätočnom a v rozpore s právnou teóriou vykonanom dokazovaní listinou. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 20.05. 2019 (č.l. 357 - 362 spisu) vyplýva, že súd prvej inštancie pri vykonaní dôkazu listinou priamo v zápisnici uviedol, že v zmysle 204 C.s.p. nebude čítať listinné dôkazy v predchádzajúcom odseku vymenované, keďže tieto dôkazy boli v priebehu konania stranám doručené a strany boli s nimi oboznámené, postup ktorý je súladný s ust. § 204 C.s.p., čím je námietka žalobcu nedôvodná.

16. Nedôvodnou odvolacou námietkou je aj tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s § 220 ods. 3 C.s.p. podľa ktorého, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe v odôvodnení rozsudku je povinný uviesť aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

16.1. Najvyšší súd v rozhodnutí, sp. zn. 1VCdo/1/2017 uviedol : „Právny záujem, ktorý bol podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby (§ 80 písm. c/ O.s.p.), musel byť naliehavý v tom zmysle, že vyhovením žalobe bolo možné odstrániť spornosť určitého právneho vzťahu a ochranu práv žalobcu alebo jeho oprávnených záujmov. Súdna prax vychádzala z toho, že: (1) naliehavý právny záujem sa viaže na konkrétny určovací petit (to, čoho sa žalobca v konaní domáhal) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva alebo právnej neistoty, (2) tento záujem je daný vtedy, pokiaľ by bez súdom vysloveného určenia bolo buď ohrozené právo žalobcu alebo by sa jeho právne postavenie stalo neisté, (3) záver súdu o (ne)existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu predpokladá posúdenie, či podaná určovacia žaloba je vhodný (správne zvolený a prípustný) procesný nástroj ochrany jeho práva, (4) naliehavý právny záujem je daný tiež vtedy, ak sa určovacou žalobou vytvorí pevný právny základ pre vzťahy účastníkov a predíde prípadným ďalším sporom, (5) naliehavý právny záujem je spravidla daný všade tam, kde rozhodnutie súdu bude podkladom pre zápis do katastra nehnuteľností, (6) naliehavý právny záujem na určení, či tu právny vzťah alebo právo je, či nie je, môže mať aj tretia osoba (na samom úkone alebo právnom vzťahu bezprostredne nezúčastnená), pokiaľ preukáže, že požadovaným určením sa priaznivo ovplyvní (zlepší) jej právne postavenie“.

16.2. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie sa neodklonil od všeobecnej charakteristiky pojmu „naliehavý právny záujem“ ani od právnych záverov vyjadrených v žalobcom označenom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/191/2008 ako aj rozsudku sp.zn. 2Odo 222/2001, keďže predpoklady pre posúdenie dôvodnosti použitia určovacej žaloby z hľadiska existencie naliehavého právneho záujmu v zmysle § 137 C.s.p. nevyložil odlišne. Otázka, či sa súd v individuálnych okolnostiach daného prípadu neodklonil od tejto všeobecnej charakteristiky, súvisí s ich skutkovými zisteniami; zodpovedanie tejto otázky je vždy v každom konkrétnom prípade jedinečné. Súd prvej inštancie v súvislosti s naliehavým právnym záujmom žalobcu zvýraznil, že samotné požadované

určenie by právne postavenie žalobcu nijako nezlepšilo a nevytvoril by sa pevný základ úpravy jeho vzťahov k žalovaným 1./ a 2./ do budúcnosti, so záverom ktorým odvolací súd v plnej miere súhlasí.

16.3. Naviac, bez konkretizovania podstaty odklonu prvoinštančného súdu od ustálenej rozhodovacej praxe nemôže odvolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré riešil prvoinštančný súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu žalobcu ako odvolateľa.

16.4. Žalobca napokon vytkol súdu prvej inštancie aj odklon od rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob 29/2015. Pojem „ustálená rozhodovacia prax súdu“ sa ale nenapĺňa rozhodnutiami krajských súdov Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Českej republiky, ani Európskeho súdu pre ľudské práva (3Cdo/6/2017, 3Cdo/165/2018, 6Cdo/79/2017, 8Cdo/102/2017), v dôsledku čoho nedošlo postupom súdu prvej inštancie tým, že sa k cit. rozhodnutiu súd prvej inštancie nevyjadril k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Nenáležitá je námietka žalobcu prezentovaná v odvolaní, že meritom veci sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal, keď neskúmal absolútnu neplatnosť právnych úkonov ex officio. Nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení bráni súdu vo veci ďalej konať, meritórne sa ňou zaoberať, z dôvodu ktorého námietky žalobcu uvedené v písomnom odvolaní týkajúce sa hmotnoprávných dôvodov neplatnosti zmluvy o prevode sú právne irelevantné, pretože ak súd nemá preukázaný naliehavý právny záujem na danom určení je súčasne vylúčené, aby bola žaloba preskúmaná súdom po stránke vecnej (porovnaj Rozsudky NS SR sp. zn. 1 Cdo 91/2006, 2 Cdo 231/2007).

18. Keďže žalobcovi nebolo žiadnym spôsobom bránené v uplatnení prostriedkov procesného útoku v ktoromkoľvek štádiu súdneho konania na prvoinštančnom súde, nebol zistený nesprávny postup súdu porušením predvídateľnosti súdneho rozhodnutia ako aj neprávneho vyhodnotenia dôkazov je nutné považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne v dôsledku čoho došlo odvolacím súdom k potvrdeniu napadnutého rozsudku v jeho zamietajúcej časti (výrok II.) v zmysle § 387 ods. 1,2 C.s.p. vrátane výroku o náhrade trov konania (výrok III.) o ktorých súd prvej inštancie správne rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p., vzhľadom na pomer úspechu strán sporu vo veci.

19. Žalobca odvolaním napadol celý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, t.j. aj výrok ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania (výrok I.), ako aj samostatné uznesenie č.k. 22 C 1/2018- 376 zo dňa 23.mája 2019 ktorým zamietol návrh na prerušenie konania do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II o určenie neplatnosti uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného 2./, ktorým bol žalobca odvolaný z funkcie predsedu predstavenstva spoločnosti.

19.1. Civilný sporový poriadok v § 357 písm. n/ pripúšťa odvolanie voči uzneseniu o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164 C.s.p., teda iba proti pozitívnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým konanie prerušil, (podľa tam uvedených zákonných ustanovení). Ak súd rozhodne negatívne, teda konanie nepreruší, ako v tomto prípade, keď zamietol návrh na prerušenie konania, odvolanie prípustné nie je (pozri aj Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 4. decembra 2018, sp. zn. 1Obo/15/2018). Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolanie žalobcu proti výroku rozsudku ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 386 písm. c/ C.s.p., ako aj odvolanie proti uzneseniu č.k. 22 C 1/2018- 376 ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II o určenie neplatnosti uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného 2./, ktorým bol žalobca odvolaný z funkcie predsedu predstavenstva spoločnosti odmietol.

19.2. Na procesnom postupe odvolacieho súdu podľa § 386 písm. c/ C.s.p., nič nemení ani nesprávne poučenie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, resp. v napadnutom uznesení o prípustnosti odvolania, pretože ani nesprávne poučenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku prípustnosť odvolania nezakladá.

19.3 Za neudržateľný právny názor je nutné považovať tvrdenie žalobcu, že, „tým, že zabudol súd prvej inštancie rozhodnúť o návrhu na prerušenie konania do skončenia o určení neplatnosti uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného 2./ v rámci rozsudku vo veci samej došlo k zásahu práva na spravodlivé súdne konanie čo vyplýva z ustanovenia § 162 ods. 3 C.s.p.“. K porušeniu práva žalobcu by došlo v prípade, ak by súd prvej inštancie o tomto návrhu nerozhodol vôbec. Pokiaľ o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd prvej inštancie rozhodol, hoc aj samostatným uznesením po rozhodnutí vo veci samej, nedodržanie tohto postupu rozhodne nemá za následok zásah do práva na spravodlivý súdny proces. Úmyslom zákonodarcu bolo eliminovať prietahy v konaní spôsobené predkladaním veci odvolaciemu súdu za účelom rozhodnutia o tomto procesnom návrhu samostatným uznesením, čo spôsobovalo neprimeranú dĺžku konania.

20. O náhrade trov odvolacieho konania žalovaného 1./ a žalovaného 2./ rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil, mali žalovaný 1./ a žalovaný 2./ v odvolacom konaní plný úspech a vznikol im nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).